

I betragtning af, hvor elendige de oplysninger hidtil har været, og hvor meget der er tale om salg af elastik i metermål, så giver vi ikke meget for, at der skal være en sådan bestemmelse. Vi har senest omkring en række nye afgifter osv. minsandten kunnet læse, at man ikke mente, de havde nogen økonomiske konsekvenser for erhvervslivet. Og at man på den måde i et embedsværk, som ingen som helst forbindelse eller fornemmelse har af, hvad der foregår i erhvervslivet, skal sidde og vurdere de administrative konsekvenser af nye og udviklede love – det tror vi ikke rigtig på.

Det, man burde gøre i Danmark, var at indføre en omvendt bevisbyrde forstået på den måde, at hver gang der kommer et nyt forslag om nye administrative regler, skal embedsværket bevise, at der overhovedet er brug for det, frem for som det er i øjeblikket, at man indfører reglerne, og når erhvervslivet kommer og siger, at den er gruelig gal, så kan man overveje at ændre på dem bagefter. Embedsværket burde som udgangspunkt bevise, at de nye administrative regler overhovedet er nødvendige.

Der har også været en lille diskussion i dag omkring Levnedsmiddelkontrollen, og der skal da ikke herske nogen som helst tvivl om, at da Fremskridtspartiet var med til at ændre betalingsreglerne for Levnedsmiddelkontrollen, havde vi et umiddelbart sigte med det, men vi havde også et langsigtet formål med det. Vi ønskede nemlig gennem den enkeltstående begivenhed at få illustreret over for både erhvervslivet og over for Folketinget, hvordan tingene jo nogle gange ikke hænger særlig godt sammen i det danske samfund.

Ingen pølsemand, ingen tøjbukker, som har to flasker rødvin stående i deres udstilling, havde nogen sinde tidligere brokket sig over, at der kom embedsmænd fra Levnedsmiddelkontrollen og kontrollerede, at alt var i orden. Det var da ligegyldigt, for det var jo skatteborgerne, der betalte for den opgave.

Først den dag, der lå et girokort i deres egen postkasse, havde vi ramaskriget, og det var lige præcis det, vi ønskede. Vi ønskede at synliggøre det over for erhvervslivet, vi ønskede at komme i tale med dem, hos hvem Levnedsmiddelkontrollen var aldeles unødvendig. Og det var lige præcis det, vi opnåede.

Derfor kan vi af indlysende grunde ikke støtte et forslag fra SF om, at nu skal man fedte det hele ind igen på en måde, så ingen længere kan gennemskue, hvad de præcise faktuelle omkost-

ninger er ved at udføre en offentlig administrativ funktion.

Det skal være sådan, at den enkelte virksomhed direkte kan aflæse: Hvad koster det, at man kommer ud og besøger mig? Og så skal man selvfølgelig betale for det. For på den måde får man folk op af stolen, får man dem til at rejse sig og sige: Det her vil vi ikke være med til; det kan ikke være rigtigt, at vi skal betale så mange penge, fordi vi har to flasker rødvin i en trikotagebutik – eller hvad det nu har været i det pågældende tilfælde.

Danske virksomheder og danske selvstændige erhvervsdrivende er jo et underligt folkefærd, for de har i den grad vænnet sig til, at hver gang pissen bliver svunget herinde fra Folketinget, så vender man efter bibelsk princip bare den anden kind til og tager endnu et svirp i stedet for at gøre oprør og protestere imod reglerne.

Vi har flere gange opfordret direkte til civil ulydighed, når der bliver indført nye miljøbestemmelser, nye lukkelove og andre ting, som er fuldstændig absurde. Vi har opfordret til, at virksomhederne rejste sig og med civil ulydighed protesterede imod de absurde regler, Folketinget vedtager.

Men der er sløv sind, og der er manglende vilje til at stille sig op, og man siger direkte, når vi går i clinch med folk, at man er bange for konsekvenserne for éns egen virksomhed. For ud over at være en fæl kapitalhungrende kapitalist, der bare er ude på at udbytte folk, og hvad venstrefløjen ellers plejer at divertere med af beskrivelser af dansk erhvervsliv, så løber man altså også en risiko for, at éns privatøkonomi går nedenunder og hjem. Og oven i det skal man altså finde nogle sparsomme timer hver dag, når butikken eller virksomheden er lukket, til at sidde og udfylde mærkværdige skemaer.

Ugemagasinet Industrien kunne jo i sit septembernummer, nr. 29 fra den 25. september, fortælle om en virksomhed med sølle 15 ansatte, som en gang om måneden skulle udfylde skemaer til det foretagende under Danmarks Statistik, Intrastat, som allerede har været nævnt, hvor der skulle krydses af i helt op til 10.000 varekoder, og så skulle man sidde og holde styr på, hvilke af dem man var omfattet af og ikke var omfattet af. Det er klart, at forholdsvis store virksomheder har ingen problemer med det her. De ansætter bare en hel masse mennesker til at sidde og gøre det. Men dermed skal man ikke sige, at det ikke er et problem for dem, for det er jo en fordyrelse af deres virksomhedsdrift.